

УДК 323.2 (477)

Бабарикіна Н.А.¹, Сафарова Г.Т.²

¹ старш. викл. ЗНТУ

² студ. гр. Ю-217 ЗНТУ

РЕАЛІЇ СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Історія людства свідчить, що у тих чи інших країнах нерідко загострюється проблема упорядкування системи життєдіяльності суспільства шляхом правового регулювання. Причини цього слід шукати у зіткненні

інтересів держави і громадянського суспільства, у невідповідності закону праву.

Проблематика співвідношення держави і громадянського суспільства, вдосконалення їх правової організації знайшла відображення у концепціях філософів минулого (Т. Гоббс, Дж. Локк, Ж.-Ж. Руссо, І. Кант, Г. Гегель та інші), висунутих ними ідей своєрідного суспільного договору. Саме договір був історично народженим механізмом взаємодії громадянського суспільства та держави. Передбачалося, що делегуванню суспільством, його індивідами, частини своїх природних прав і свобод державі відповідають державні зобов'язання щодо гарантування стабільності та правопорядку у життєдіяльності суспільства.

Сучасна теорія держави і права також розглядає суспільний договір як основу розбудови громадянського суспільства; а людину визначає як головну дійову особу зі своєю системою різноманітних потреб, інтересів, прав і обов'язків, а громадські об'єднання – як інституційне втілення їх єдності.

Зазначена проблема набула актуалізованого характеру і в країнах СНД, громадяни яких тривалий час перебували під монопольним контролем з боку держави і зазнавали порушень конституційно проголошених прав і свобод. Сучасний державно-правовий стан у цих країнах і, зокрема, в Україні, характеризується поступовим формуванням громадянського суспільства, поглибленням і розширенням конституційних прав і свобод людини у відповідності до міжнародних стандартів, розробленням механізму їх забезпечення (реалізації, охорони, захисту), що веде до демократизації всього суспільного життя.

У зв'язку з побудовою демократичної, соціальної і правової держави перед теорією держави і права постало чимало проблем, багато з яких успішно вирішується. Значним досягненням політики правової галузі є розробка і впровадження в законодавство механізмів саморегуляції громадянського суспільства на пріоритеті загальнолюдських цінностей, що сприяє формуванню паростків демократії і правової державності. Систематизація сучасного законодавства на основі Конституції України і встановлення ієрархії правових актів дозволяє уникнути ґрунтовних протиріч та неконтрольованих процесів у правовому регулюванні суспільних відносин.

При всіх позитивних зрушеннях у вирішенні цієї проблеми вченими України і країн СНД чимало питань залишаються відкритими. До них передусім слід віднести відсутність належної правової взаємодії держави і громадянського суспільства, порушення її балансу, обмеженість офіційно запровадженого соціального контролю за функціонуванням держави з боку громадянського суспільства. Досконало не вивчено сутність змісту цієї взаємодії, форми реалізації вказаного механізму, не досліджено рушійні сили, специфіку системи правового взаємозв'язку громадянського суспільства і

держави, психологію сприйняття людиною реалій правової дійсності, недостатньо розроблено правові засади правозахисного руху. Саме тому проблема побудови громадянського суспільства у його політико-правовій взаємодії з державою в Україні при визначальній ролі людини і її добровільно сформованих об'єднань потребує спеціального поглибленого теоретичного вивчення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Великий тлумачний словник української мови [Текст] : з дод. і допов. / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. — К. ; Ірпінь : ВТФ Перун, 2005. — 1728 с.
2. Головатий М. Ф. Політична психологія [Текст] : підручник для вузів / М. Ф. Головатий. — К. : МАУП, 2006. — 400 с.